

MÁSOKÉRT ÉLNI

Ha valaki közületek ki akar tűnni, legyen a szolgá-
tok, és ha valaki közületek első akar lenni, legyen
mindenkinek a szolgálója. Hisz az Emberfia nem azért
jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgál-
jon, és életét adja váltságul sokakért (Mk 11,43-45).

Jézus ezekkel a szavakkal keresztény életünk lényegét adja elénk.

A szolgálatról annyit beszéltek és írtak mostanában, hogy szinte fölösleges-
nek látszik tovább beszélni róla. De nem fölösleges. Mindig újból és újból rá
kell ébrednünk.

Nincs itt terünk részletezni: mennyire ez a kötelessége a hierarchikus egy-
háznak. A pápától, aki „Isten szolgáinak szolgálója”, egészen a frissen szentelt
káplánig. Istentől kapott tekintélyük egyedüli igazi gyakorlási módja a szolgál-
lat. Azért vannak, hogy szolgálják Isten népét.

Jézus szava azonban mindnyájunknak szól. Kereszténynek lenni annyi, mint
szolgálni. Ő, az Úr, az Isten Fia, úgy jött el közénk, mint szolga. Egész élete a
szolgálat felülmúlhatatlan gyakorlata volt. Egészen odáig, hogy — mint „szen-
vedő Szolga” — odaadta életét „váltságul sokakért”. És ezt azóta is minden
szentmisében megteszi. Hiszen mi más a szentmiseáldozat, mint megújítása
annak a maradéktalan készségnek, amellyel Krisztus az Atyának adja életét mi-
értünk!

Másokért élni! Ez a keresztény élet lényege.

Vannak dolgok az életünkben, amelyeket helyettesíteni lehet. Tanultuk a
katekizmusban, hogy a keresztséget bizonyos körülmények között pótolhatja
az ún. vágykeresztség: ha valaki őszintén vágyódik Krisztus után, de valami
okból nem tudja fölvenni a keresztséget, vagy talán nem is ismeri még Krisz-
tust, de vágyik Istent szolgálni, akkor lelkében megkaphatja a keresztség
kegyelmeit. Vagy a vérkeresztség, azaz a vértanúság: ha valaki még nincs
megkeresztelve, de vérét ontja Krisztusért, részesül a keresztség kegyelmei-
ben. Az is tudjuk, hogy ha valaki nem járulhat a szentáldozáshoz, például be-
tegy, de tiszta szívvel vágyódik az Úr Jézus magához venni, lelki áldozással
megkaphatja a szentáldozás kegyelmeit. Ugyancsak pótolhatja a szentgyónást
a tökéletes bánat — ha az illetőben megvan a szándék, hogy mihelyt lehet,
meggyónik, a szeretetből fakadó bűnbánat máris megtisztítja lelkét a halálos
büntől. Van azonban valami, amit nem lehet az életünkben mással helyettesí-
teni, ami alól senki fölmentést nem adhat: és ez a szerény, önzetlen szolgál-
latkésztség.

Fájdalmas követelmény ez. Sokszor nehéz, sokszor kellemetlen. De pótol-
hatatlan. Amelyik percben megszűnünk szolgálni, abban a percben megszű-
nünk kereszténynek lenni.

Egész életünk erre való. A szentségek célja az, hogy tápláljanak bennün-
ket, hogy megerősítsenek, és így élhessük a szolgálat életét.

Vasárnap, talán hét közben is, eljövünk a templomba, főleg a szentmisére. Nem azért, mintha „jó keresztényeknek” tartanánk magunkat, nem is mintha ezért nem tudom miféle jutalmat várnánk. Hanem mint bűnösök, akik erőre szorúlnak. Krisztus asztalához járulunk — nem jutalomképp vesszük őt magunkhoz, hanem úgy, mint az éhezők, akik e nélkül az eledel nélkül nyomorultul elpusztulnának. És főleg azért jövünk a misére és az Úr asztalához, hogy nézzük őt és ellessük tőle a tiszta szolgálat szellemét. Hiszen akárhányszor már évek óta veszünk részt a szentmisén, de ha magunkba nézünk, meg kell vallanunk, hogy még igen-igen messze vagyunk ettől. Ami a szentmise csúcspontján elhangzik: „. . . ez az én testem, mely értetek adatik”, „ez az én vérem . . . mely értetek és sokakért kiontatik”: ez az „értetek” szöcska, ez a kereszténység. Ez a lényeg. Isten adjon erőt hozzá.

Anton Gindl

MAGYAR TESTVÉREK A NAGYVILÁGBAN

Nagyon szerettem a magányt, már kicsi koromban is. Szegény mamámnak nagy gondot okoztam, mert elbújtam valahol a padláson, erre-arra, és órákig eljásztottam a kukoricában, nem hiányzott nekem senki. Nagy nehezen találtak meg. Később jártam Szegeden a jezsuita kollégiumban. Minden nagyon tetszett, azok a boltíves folyosók stb. A könyvtárból a szentek életét olvastam. Nagyon megszerettem Szent Teréziát. Aztán Szent Terézke kezdett rám nagyon hatni. Sok mindenre válaszolt nekem. Fájtt, hogy akkor a felnőttek lenézték azokat, akik imádkoznak és vallásosak. (1929 táján vagyunk). És ahogy a szentek életét akkor megírták, a jámborságuk majdnem mind olyan lehetetlen volt. Szent Terézke modern leány. Utazott világszerte. És nemcsak imádkozott, de valahogy másképp, mélyebben, tökéletesebben. Kerestem valami választ a kérdésekre. Valami hiányzott, nem értettem meg igazán, hogy mi, de szenvedtem miatta. Jezsuitákkal úgy kerültem össze, hogy azok jöttek a városba. Az egyik azt mondta, kármelita hivatásom van. Akkor belefeküdtem a kármeli szentek tanulmányozásába. Írtam Győrbe. Elküldték nekem a kármelita szabályokat. Egyes dolgokat nem tartottam időszerűnek, de jobban megértettem, mi a Kármel. Édesapám hallani sem akart az egészről. Elmentem és megnéztem. Minden nagyon tetszett. Miklós atya, a prior kérdéseket tett föl: akarok-e pap lenni. Mondtam: nekem mindegy, hogy söprök, mosogatok vagy tanulok, én már megérkeztem. Semmi kívánságom több. Én innen nem megyek el. A legjobban a szerzetesi családi élet tetszett. Mert lehetnek a szerzetesek szentek, akár kanonizált szentek is, de igazi kármeliták sose lesznek a testvérek nélkül, mert akkor már nem családias. Beszélgettem Marcell atyával, és megsúgta: ő is valamikor testvér akart lenni. Hála a jó Istennek, az előljárók nem engedték. Ő nekem megengedte. — Később aztán néha fölmerült, nem lenne-e jobb, ha pap lennék. Talán több jóra lenne alkalmam. A rendfőnököm fölvetette, csináljon-e nekem tonzurát. Mondtam, nincs annyi iskolám. És van, ahol a testvér jobban boldogul.

Missziós hivatásom is még Szegedről származik. Ott volt a missziós folyóirat, az akkor nagyon jól ment. Kiment P. Szajkó Kínába, hosszú szakállal, az nekünk mint gyerekeknek nagyon tetszett. Győr után szakács és amolyan mindenese voltam a keszthelyi házban. Lucián kartestvér, a legépületesebb újonctársam, útban rendünk bölcsője, a Kármel-hegy felé, ott töltött egy fél napot. Meglátogatott a konyhában, és meghívott oda. A házfőnök Brokárd atyával elkísértük az állomásra. Az úton erős célzásokat tetünk a kármelhegyi viszontlátást illetőleg. Atyánk tréfának vette, és így szólt: ha kell egy „rossz testvér”, írjanak, és küldjük ezt a kistestvért. Fogalma sem volt, hogy tréfa üzenetének egy életre szóló jelentősége van. Nekem nem kellett sok, hogy hithir-